

Je kan de boom in!

Lize van Ginkel

MET ILLUSTRATIES VAN

Laura Muls

*Voor alle kinderen die op mijn pad kwamen,
voor mijn liefste meisjes Nore en Keet,
en voor mijn trouwe paard Perla.*

‘Daar bij die reusachtige boom moeten we het zandpad in.’ Rune kijkt waar zijn mentor naar wijst. Hij zucht en legt zijn hoofd tegen het raam van de auto. Weer een nieuwe groep en omgeving. Dit is de tweede keer dat hij verhuist in korte tijd. Als er iets is wat hij haat dan zijn het nieuwe mensen. Rune voelt krampen in zijn buik. Het lijkt wel alsof er binnen in hem een grote steen heen en weer rolt. Hij denkt aan de dagelijkse drukte en het geschreeuw op zijn vorige plek, een groep waar hij zich helemaal niet thuis voelde. Ook het afscheid van zijn groepsgenoten verliep chaotisch, hij is blij dat hij daar weg is.

Rune schrikt op als de auto tot stilstand komt. De steen in zijn buik lijkt nog zwaarder te zijn geworden. Met moeite lukt het hem om zich uit de auto te slepen. Hij pakt zijn koffer en begint langzaam te bewegen richting het oude, houten huis. Een slingerend grindpaadje leidt naar een grote voordeur. Achter hem hoort hij de voetstappen van zijn oude mentor. Hij blijft even stilstaan en kijkt omhoog naar het verkleurde rieten dak. Er komt rook uit de schoorsteen. De blauwe verf is van de kozijnen afgebladderd. Rune haalt diep adem voor hij wil aanbellen. Hij zoekt, maar kan de bel niet vinden. Dan ziet hij een grote ijzeren ring hangen. Hij heeft wel eens in een film gezien dat je daarmee kan aankloppen. Hij pakt de ring vast en voelt het koude metaal in zijn vingers. Daar gaan we dan, denkt hij ... Klop, klop, klop.

HOOFDSTUK 1

Er klinkt hard gekraak als de deur opengaat.
'Hoi, jij moet Rune zijn, wat fijn dat je er bent!
Wij zijn Lien en Daan, je nieuwe groepsleiders.'

Rune kijkt eerst naar de jonge blonde vrouw, daarna voorzichtig naar de man met rood haar en versleten spijkerbroek naast haar. Dan slaat hij zijn ogen naar de grond. Daan legt zijn hand op Runes schouder en trekt hem zachtjes naar binnen. Rune krimpt ineen. Blijf van me af, denkt hij, terwijl hij zijn voet over de drempel zet. Hij kijkt even over zijn schouder en knikt naar zijn oude mentor. Die zegt hem gedag, steekt zijn duim op en draait zich dan om richting de auto.

Rune loopt achter Daan en Lien aan door een lange gang. Hij hoort zijn voetstappen op de donkere houten vloer. Af en toe zucht het hout onder zijn gewicht. Onopgemerkt het huis uitsluipen wordt hier een uitdaging, denkt hij. Dan zwaait de deur van de huiskamer open. Rune voelt de warmte van de knetterende open haard over zich heen golven.

Hij wordt overspoeld door wat hij ziet en hoort. Zijn aandacht trekt meteen naar twee kinderen die ruzie staan te maken. Het meisje heeft blond haar en een rood hoofd. Ze schreeuwt tegen een jongen die zich daar weinig van lijkt aan te trekken. Een ander meisje zit aan tafel te tekenen. Op haar papier staat een prachtige bloem met heel veel gekleurde

blaadjes. Ze klapt steeds haar hoofd op haar schouder. Dat ziet er pijnlijk uit. Dan springt er een grote grijze poes van een kast. Met haar staart zwiept ze een plantje mee naar beneden. Als dat de grond raakt, klinkt er een doffe klap. Overal ligt aarde op de vloer. De poes schrikt en verdwijnt de gang in.

‘Dat is Snorra, onze poes. Kom maar’, zegt Lien. Ondertussen schuift ze de aarde terug in het potje en pakt ze het plantje van de grond. Ze wijst naar de grote bank. ‘Ga maar zitten.’

Dan richt ze zich tot de anderen. 'Jongens, kom er even bij. Rune is er!'

De drie kinderen kijken op en komen meteen dichterbij. Het meisje dat net nog ruzie stond te maken, ploft naast Rune neer. De andere twee en Lien en Daan gaan op stoelen erbij zitten. Het wordt stil. Rune voelt de stress door zijn lijf gieren. De steen lijkt nu bijna uit zijn buik te barsten.

'Welkom op De Bosrand. De groep op de mooiste plek van Nederland. Aan het bos.'

Lien wijst naar buiten. Rune ziet waar het bos begint.

'Wel het krakkemikkigste huis ooit', zucht het meisje naast hem.

Lien gaat verder. 'Er werken hier in totaal zes volwassenen, maar de komende weken en in de vakantie zijn Daan en ik er vooral.'

'Stellen jullie je even voor aan Rune', zegt Daan, terwijl hij een knikje geeft naar een jongen met zwarte krulletjes.

'Hi, ik ben Issam, twaalf jaar. Als je lol wil maken, moet je bij mij zijn', en een ondeugend lachje siert zijn gezicht. 'Ik woon nu een jaar op De Bosrand, maar kom uit Syrië, dat hoor je misschien.' Hij zwijgt even. 'Door de oorlog ben ik hier.'

Rune ziet de gezichtsuitdrukking van Issam veranderen. Hij kijkt nu in de verte, uit het raam. Het lachje is weg.

'Rune, jouw kamer is naast die van Issam', zegt Lien. 'Ga jij verder, Kim?'

Het blonde meisje met groene tuinbroek naast Rune op de bank knikt.

‘Ik ben Kim, elf jaar en de sportiefste hier. Er is niemand die sneller is dan ik!’ zegt ze trots. Er klinkt geggrinnik. ‘Ik woon hier nu drie jaar en, o ja, ik kan nog wel eens boos worden’, gaat Kim door. Haar wangen kleuren rood. ‘Daarom woon ik hier.’

‘Goed verteld, Kim!’ Daan kijkt vrolijk naar Kim.

‘Ik ben Ella.’ Het meisje met een lange bruine paardenstaart praat verder. ‘Ik ben twaalf jaar, ik hou van tekenen en ben ook nog niet zo lang hier. Ik heb last van tics en dwangen. Ze helpen mij hier om er beter mee om te gaan.’

Terwijl ze dit zegt, klapt haar hoofd in haar nek. Ze giechelt. ‘Dat lukt niet altijd, zie je?’

Lien glimlacht naar Ella. ‘Dat geeft natuurlijk niets hè, Ella? Je doet supergoed je best! Daar gaat het om.’

Rune merkt dat alle drie de kinderen aan de beurt zijn geweest. Shit, nu is hij. Zijn wangen kleuren en zijn adem stukt in zijn keel. Hij voelt hoe zijn spieren verstijven en hoe hij op slot schiet. Hij kan niets zeggen, zich niet bewegen. Hulpeloos kijkt hij naar Daan. Die ziet het en geeft een geruststellend knikje. Vervolgens staat hij op uit zijn stoel, waardoor iedereen nu naar hem kijkt. Gelukkig, denkt Rune, de ogen zijn van mij afgewend.

‘Nou, en vanaf vandaag woont Rune ook bij ons. Rune is een hele leuke en lieve jongen. Het is voor hem alleen ingewikkeld om te spreken tegen mensen

die hij niet kent. Vandaar dat ik dat nu even namens hem doe.'

Daan wisselt een blik met Rune; die knikt bijna onzichtbaar terug.

'Rune is twaalf jaar, een lieve jongen en dierenvriend. Dat zullen jullie merken als jullie hem leren kennen. Zijn moeder ondergaat binnenkort een pittige operatie. Daarna moet zij revalideren, daarom is Rune de hele zomer bij ons.'

'En zijn vader dan?' vraagt Ella vriendelijk.

'Runes vader is overleden toen Rune nog heel klein was', legt Daan uit.

Even is het stil.

Rune ziet uit zijn ooghoek dat Issam en Ella nieuwsgierig naar hem kijken.

Dan slaakt Kim een diepe zucht. 'Wat saai, iemand die niet praat.'

'Ho Kim, stop! Vertel jij maar aan Rune wat onze belangrijkste regel in huis is.'

'Iedereen is anders en woont om een andere reden hier. We hebben respect voor elkaar en voor de dingen die we lastig vinden. We helpen elkaar als dat nodig is', dreunt Kim verveeld op.

'En? Samen staan we ...' Daan kijkt streng naar Kim.

'Sterk', zucht Kim. Ze rolt met haar ogen. 'Kunnen we dit niet op zo'n Delfts blauw tegeltje in de wc hangen?' vraagt ze sarcastisch.

'Goed idee!' zegt Lien, terwijl ze knipoogt naar Rune.

Dan pakt Daan Runes koffer. 'Ik laat Rune nu even zijn kamer zien. Ga je mee?'

Rune voelt zich meteen opgelucht. Wegwezen hier, denkt hij. Snel springt hij van de bank en loopt achter Daan aan.